

Повзла Мурашка поміж трави. Та й помітила на стеблині незвичне звірятко.

- Ти хто? запитала Мурашка.
- Коник, відповів їй той.
- Дивно, подумала собі Мурашка. Невже коні такі малі?

Раніше вона чула, що коні дуже-дуже великі, немов гора, і страшенно сильні. А цей ось — зовсім маленький.

- А ти іржати вмієш? недовірливо запитала Мурашка.
- Аякже, вмію. От послухай: црі-црі-црі-і-і!
- Ха-ха-ха, засміялося неподалеку Сонечко. Хіба Коні так іржуть?
- А як же? розгубився Коник.
- Я Сонечко, і не вмію іржати, але у справжніх коней голос дужий. І ходять вони по землі, а не лазять по стеблині.

– Так і ти ж не сяєш, як справжнє сонце, проте звешся Сонечком. – Але я таке ж червоне, як і те, що світить згори. – А я – зелений, – гордо заявив Коник. – Ото ж бо воно, що зелений. Справжні коні ніколи не бувають зеленими. Сперечаючись, вони навіть забули про Мурашку, яка не втручалась у їхню розмову. – А справжні сонця? – не здавався Коник. – Хіба вони такі маленькі та ще й до того ж із цяточками? - Так я ж не сонце, а Сонечко. Зате літаю, як справжнє. - I я не кінь, а Коник. Як справжній кінь я тільки вмію ... - почав було Коник і не договорив, бо раптом почався дощ.

А хотів він сказати, що уміє стрибати, як справжній кінь. Доки злива вщухла, Коник уже й забув, про що вони говорили з Сонечком. Він вибрався зі своєї схованки і тут побачив Мурашку, яка бігала вздовж струмочка, який перерізав їй дорогу додому. Бідна Мурашка не знала, як бути. – Сідай на мене, – сказав Коник Мурашці, – та тримайся міцніше. Посадивши Мурашку на спину, він напружився і – скік через потічок та й опинився на тому березі. – Ось тепер я бачу, що ти справжній Коник-стрибунець, – гукнуло навздогін Сонечко, вилізши з-під кульбабки. Але Коник уже того не почув, він був далеко.

